

Arrest

nr. 136 101 van 13 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 5 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 30 oktober 2009 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 november 2011. Verzoeker werd vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend op 27 juni 2014. Verzoeker diende op 15 januari 2010 een aanvraag van aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard bij beslissing van 28 juni 2010, betekend op 8 maart 2013.

Verzoeker diende op 12 juli 2010 een aanvraag van aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 24 september 2010, betekend op 14 oktober 2010.

Tussen 30 mei 2012 en 13 september 2012 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Op 25 januari 2013 werd verzoeker opnieuw opgesloten in de gevangenis van Hasselt en werd hij op 30 oktober 2013 uitgeleverd aan Servië ten gevolge van het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat stond voor deelname aan poging tot moord.

Verzoeker werd bij vonnis van 27 maart 2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal, bendevorming tot 8 maanden gevangenisstraf.

Verzoeker werd bij arrest van 13 mei 2013 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen uit hoofde van poging diefstal met geweld tot 2 jaar gevangenisstraf.

Verzoeker werd op 3 juni 2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal, bendevorming tot 3 maanden gevangenisstraf.

Verzoeker werd op 30 oktober 2013 uitgeleverd aan Servië. Hij stond onder aanhoudingsmandaat voor deelneming aan moord (poging) gepleegd op 20 mei 2008 in Smederova.

Verzoeker is op 22 april 2014 teruggekeerd naar België.

Verzoeker heeft een aanvraag tot het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Zonhoven. Deze aanvraag werd door de gemeente geweigerd op 4 november 2014 na negatief advies van het parket van Hasselt van 30 oktober 2014.

Verzoeker diende op 16 juli 2014 een aanvraag van aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 augustus 2014, betekend op 23 september 2014 met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod geldig acht jaar (bijlage 13sexies).

Verzoeker heeft bij schrijven van 30 oktober 2014 een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij beslissing van 24 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zonder voorwerp verklaard.

Verzoeker werd op 5 januari 2015 onder een bijlage 13septies bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: D.

voornaam: D.

geboortedatum: 15.12.1990

geboorteplaats: Bremen-Haven

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 § 3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25/09/2014 (bijlage 13) . Bovendien kreeg betrokkene betekening van een inreisverbod geldig 8 jaar (bijlage 13 sexes).

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Hongarije d.d. 19.03.14. De periode van 90 dagen is dus ruimschoots overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene werd op 27/03/2013 veroordeeld door de CR Hasselt uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal, bendevorming tot 8 maand gevang.

Betrokkene werd op 13/05/2013 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen uit hoofde van poging diefstal met geweld tot 2 jaar gevang.

Betrokkene werd op 03/06/2013 veroordeeld door de CR Hasselt uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal, bendevorming tot 3 maand gevang.

Bovendien werd betrokkene op 30/10/2013 uitgeleverd aan Servië. Betrokkene stond onder aanhoudingsmandaat voor deelneming aan moord (poging) gepleegd op 20/05/2008 in Smederova.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Betrokkenes gezin ,dat illegaal verblijft op het Belgisch grondgebied, werd op 5.01.2015 door de politie van Zonhoven ingelicht over het feit dat betrokkene werd opgesloten met het oog op een verwijdering . Tevens werden zij ingelicht over het feit dat de mogelijkheid wordt geboden om samen met hem te vertrekken indien zij dat wensen

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging echter.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Hongarije d.d. 19.03.14. De periode van 90 dagen is dus ruimschoots overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 30/10/2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 16/12/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 19/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 27/06/2014 ,geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 15/01/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28/06/2010 en deze beslissing werd hem betekend op 08/03/2013.

Betrokkene diende op 12/07/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/09/2010 en deze beslissing werd hem betekend op 14/10/2010.

Tussen 30/05/2012 en 13/09/2012 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Op 25/01/2013 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis van Hasselt en werd hij op 30/10/2013 uitgeleverd aan Servië. Betrokkene stond immers onder aanhoudingsmandaat voor deelneming aan moord (poging) gepleegd op 20/05/2008 in Smederova.

Betrokkene heeft een dossier wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Zonhoven samen met een vrouw (Gashi Fitore° 09/05/1989).

Op 04/11/2014 weigerde de gemeente Zonhoven de wettelijke samenwoning , na negatief advies van het parket van Hasselt.

Bovendien, zijn intentie om samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene diende op 23/07/2014 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/08/2014 en deze beslissing werd hem betekend op 25/09/2014 met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod geldig 8 jaar (bijlage 13 sexies).

Betrokkene werd op 03/07/2014 door de gemeente Zonhoven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25/09/2014 (bijlage 13) . Bovendien kreeg betrokkene betekening van een inreisverbod geldig 8 jaar (bijlage 13 sexes).

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel van Hongarije d.d. 19.03.14. De periode van 90 dagen is dus ruimschoots overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Macedonië (Servië).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, **A.Publie, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van PZ Hazodi en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, D., D., op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum. (...)**"

2. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Met betrekking tot de beslissing tot vasthouding is de vordering derhalve onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.2. Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met mevrouw G.F. en gezien de bestreden beslissing een bevel inhoudt om België te verlaten en verzoeker opgesloten wordt met het oog op verwijdering naar Macedonië heeft hij voldoende aangetoond dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bezorgt namelijk een schending van zijn gezinsleven met mevrouw G.F. in strijd met artikel 8 EVRM.

3.3.3. Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat er de ambtenaar van burgerlijk stand van de gemeente Zonhoven na negatief advies van het parket van Hasselt op 4 november 2014 een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen nam.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven zou bestaan dan nog dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk zou worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. In de mate verzoeker zich zou beroepen op een gezinsleven met zijn familie heeft de bestreden beslissing reeds zelf aangegeven dat verzoekers gezin illegaal op het grondgebied verblijft en zij reeds werden ingelicht over het feit dat verzoeker opgesloten werd met het oog op verwijdering en aan hen de mogelijkheid werd geboden om samen met hem te vertrekken indien zij dit wensden.

De Raad dient er voorts op te wijzen dat de hier voorliggende zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt, maar dat zij ook een zaak van immigratiecontrole en openbare orde betreft. Verzoeker betwist immers niet dat hij zich op het ogenblik van de bestreden beslissing op illegale wijze op het grondgebied bevond en hij betwist ook niet dat hij strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor hij is veroordeeld.

Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten *prima facie* elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar tot tweemaal toe na een negatief advies van het parket werd overgegaan eerst tot een beslissing tot weigering van de erkenning van haar huwelijk in Kosovo nadat werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en vervolgens ook nog tot een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER